

REBECCA RAISIN

HET
BOEKWINKELTJE
IN
Venetie

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Rebecca Raisin

Oorspronkelijke titel: *The Little Venice Bookshop*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Karin de Haas

Omslagontwerp: HQ © HarperCollinsPublishers Ltd 2020

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1815 7

ISBN 978 94 027 7523 5 (e-book)

NUR 302

Eerste druk juni 2025

Originele uitgave verschenen bij HQ, een imprint van HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Tien jaar geleden

In de verte ligt het sombere rotsgebergte van Missoula, onder een hemel die zo uitgestrekt is dat het voelt alsof wij de enige twee mensen op aarde zijn. Op het fluweelzachte gras leun ik naar achteren op mijn ellebogen, terwijl mama als een waar bloemenkind madeliefjes aan elkaar rijgt.

‘Het wordt tijd dat je je vleugels uitslaat, kindje.’

Ze weet het áltijd.

‘Hoe...’

Ze schenkt me een trage glimlach. ‘Dacht je dat een moeder het niet doorheeft als haar eigen kind onrustig wordt? Reislust kan zowel een vloek als een zegen zijn. Maar ik moet je laten gaan – hoe moeilijk dat ook zal zijn. Ik verwacht wel dat je me iedere week belt.’

‘Mínstens iedere week, mama.’

Ze zwijgt even, spelend met de madeliefjes. Wanneer ze me weer aankijkt, is de glimlach verdwenen. ‘Luna, ik wil dat je me iets belooft... Dat je nóóit wegloopt voor moeilijke dingen. Pak je problemen altijd meteen aan, oké? Vluchten is nooit de oplossing.’

‘Oké... Ik belooft het.’ Het is niets voor haar om zo ernstig te doen. Komt dat doordat mijn vertrek onvermijdelijk is en ze dat begint te accepteren? Is ze bang dat ik eenzaam zal zijn als ik op reis ben? Ik heb geprobeerd om me hier te settelen, maar de opwinding van leven op één plek is nu wel weer voorbij. Het zit in me

dat ik altijd wil dwalen, dat ik altijd zoekende ben. Als ik niet op reis ben, voelt het alsof ik op de pauzeknop heb gedrukt. ‘Maar...’

‘Geen maar. Als ik iets heb geleerd, is het wel dat je je hart moet volgen. Daarbuiten ligt een enorme wereld die verkend moet worden. Als de duisternis komt, zul je het licht vinden.’

Duisternis? Heeft ze het over onze onlangs afgebroken reis naar Venetië? We waren halsoverkop teruggekeerd naar Missoula, zonder verklaring of uitleg. Mama was daar anders geweest, stiller. Meer gesloten, alsof haar van alles dwarszat en alsof ze met geheimen en problemen kampte. Ik begreep er niets van en ik begriep het nog steeds niet. Maar als ik haar ernaar vraag, weigert ze te antwoorden. Dat is mama. Het ene moment is ze open, het volgende moment klappt ze dicht. Maar ze houdt zielsveel van me en staat altijd aan mijn kant – als een leeuw die haar welpje beschermt.

‘Het is gewoon dat we altijd met zijn tweeën zijn geweest,’ zeg ik. ‘Wie zal ik zijn zonder jou?’

Mijn hele leven hebben we samen de wereld rondgereisd, tot mama een paar maanden geleden in Venetië aankondigde dat ze zich in Missoula ging vestigen. Voorgoed. Zou ze het nomadenbestaan missen? Zou ze het missen om steeds onder een ander stukje hemel wakker te worden? Zou ze mij missen? Drieëntwintig jaar lang waren we met ons tweetjes geweest. Wij tegen de wereld.

‘Je zult jezelf zijn, Luna. Een wereldwijze, slimme, sterke, onafhankelijke vrouw die weet wat ze wil en geen blad voor de mond neemt. Al ben je een werelddeel bij mij vandaan, onze harten en onze zielen zijn verbonden door een onzichtbaar draadje, dus die afstand zal nooit tussen ons in komen te staan.’

Mama weet dat ik hier de tijd heb gedood, dat ik ernaar snakte om te ontsnappen, maar dat ik dat niet tegen haar durfde te zeggen. ‘Het zal zo raar zijn zonder jou,’ zeg ik. Zal ik in mijn eentje wel van nieuwe plekken kunnen genieten?

‘In het begin zal het misschien raar zijn, maar je zult andere reizigers ontmoeten en geen moment meer omkijken.’

‘Zoals jij dat deed.’

‘Precies zoals ik dat deed, kindje. Zoals wij dat deden.’ Ze legt de ketting van madeliefjes als een kroon op mijn hoofd.

Ik kijk weer naar de bergen. Ze liggen daar al millennia, en ze zullen er nog liggen wanneer ik terugkom. Net als mama. Het is tijd om het nest te verlaten.

1

Tien jaar later

Op het eiland Ko Pha Ngan verdwijnt de volle maan achter de horizon, waar de hemel en de zee elkaar ontmoeten. Zo dadelijk breekt de nautische ochtendschemering aan. Sterren schitteren in het diepe donker en helpen de oude Thaise zeelieden de weg naar huis te vinden.

Doorgaans ben ik gek op het uur voor de zonsopgang. Ik vind het heerlijk om de inktzwarte deken boven mijn hoofd paars en lila te zien kleuren, wervelend als de penseelstreken van een aquarelschilderij. De tijd vertraagt, alsof de aarde diep inademt en zichzelf ververst voor de komende dag, een nieuwe dageraad, een frisse start.

Maar het is moeilijk om ervan te genieten met zoveel lawaai en zoveel mensen om me heen. De ritmische massa van bewegende lichamen. Zelfs het zand trilt op de hartslag van de muziek. De golven rollen op de maat het strand op. Maar ja, wat had ik dan verwacht? Een rijtje relaxte yogi's in de lotushouding?

Het strand van Hat Rin is bomvol met feestgangers die met glow-in-the-darkverf beschilderde lichamen ronddansen alsof er niemand kijkt. De vibe is geladen, alsof iedereen gehypnotiseerd is door de volle maan. De energie spat ervanaf. Feestgangers springen tussen brandende touwen door. Emmers bier worden door mensen op wiebelige benen over het strand gedragen.

Luid gelach stijgt boven de muziek uit terwijl ik naar mijn

vriendin Gigi zoek, die ik een uur geleden in de drukte ben kwijtgeraakt.

Even later bereik ik het eind van het strand. Het voelt alsof ik door een portaal een andere wereld binnenstap. Weg zijn de ravers, die als één lichaam bewegen op de trancetracks. Hier zweeft Bob Marley loom door de lucht, vergezeld door de zoete, aardse geur van vreugdevuurtjes en zelfgedraaide sigaretten. Overal zie ik dreadlocks, en iedereen is uitgedost in neon tie-dye. Beschilderde gezichten schitteren onder het blacklight. Feestgangers staan in groepjes bij elkaar, bespelen instrumenten of staren elkaar betekenisvol in de ogen. Wereldverbeteraars kletsen erop los. *Vegetarisme is de oplossing, man. De enige manier om als planeet te overleven.* En de milde terechtwijzing: *Veganisme, man. Dat is de enige manier!*

Ik ontdek Gigi, die gezeten in een kring op een ukelele tokkelt, terwijl ze met een half oor luistert naar een Engelsman die haar iets uitlegt over vrouwenrechten. Ik kijk opnieuw naar de hemel; is het iemand opgevallen dat de maan is verdwenen? Zo dadelijk komt de zon op, en de lucht voelt al vochtiger aan.

‘Daar is ze!’ Gigi laat de ukelele vallen, springt op en loodst me weg bij de groep. ‘Als ik nog één kerel tegenkom die me in bed probeert te krijgen door te beweren dat hij een feminist is, ga ik gillen. Heb je die vent gezien, met zijn WEG MET HET PATRIARCHAAT-T-shirt? Ik bedoel, wat denkt hij nou helemaal?’

‘Laten we weggaan. Er hangt hier geen lekkere vibe.’ De sfeer is op een subtiele manier omgeslagen, als een waarschuwing dat het tijd is om te vertrekken.

Gigi draait zich naar me toe. ‘Je hebt gelijk. Laten we teruggaan naar het huisje, dan kun je me alles vertellen over je jeugd in een commune in de Thaise jungle.’

Ik heb Gigi al zeker tien keer beloofd om haar over mijn kindertijd te vertellen. Het is niet dat ik haar niet vertrouw, het is alleen dat mensen communes vaak in verband brengen met sektes, en

ik vind het niet fijn om mezelf te moeten verdedigen tegen lui die soms niet eens beleefd genoeg zijn om te luisteren. Maar ik kan haar niet met een kluitje in het riet blijven sturen, en ik weet dat zij anders is dan de meeste mensen.

‘Kom op, Luna, je hebt het beloofd!’

‘Oké. Zet je schrap.’ Ik steek mijn arm door de hare, en samen ploegen we door het rulle zand. ‘De communes waren een plek waar je je thuis voelde.’ Ik doe een mislukte poging om zo’n vertelstem uit een documentaire te imiteren, omdat ik het verhaal al zo vaak heb verteld dat ik het uit mijn hoofd kan opdreunen. ‘Een omgeving waar niemand oordeelde en iedereen elkaar steunde, waar vrouwen hun kinderen samen opvoedden zoals zij dat wilden, niet zoals het hun werd opgedragen.’

‘Ik zie het al helemaal voor me.’ Gigi klinkt verlangend.

Ik grijp terug op de verhalen die ik van mijn moeder heb gehoord. ‘Ze begonnen in de jaren zestig, toen de meeste westerse culturen het als een zonde beschouwden wanneer je als ongetrouwde vrouw een kind kreeg. Maar ze waren net zo belangrijk voor vrouwen zoals mijn moeder, die later werden geboren.’

‘Onvoorstelbaar, toch?’ zegt Gigi. ‘Zoveel dingen in de wereld om je druk om te maken, en dan staat ongetrouwd moederschap bovenaan de lijst. Krankzinnig.’

‘Precies! Waarom zou je je hele leven moeten omgooien omdat je in je eentje een kind krijgt? Dat was natuurlijk ruim voor mijn moeders tijd, maar zelfs toen ik werd geboren, hadden vrouwen nog geen volledige autonomie. Dat hebben we nog steeds niet.’

Vol bewondering denk ik aan die revolutionaire vrouwen, aan de moed die ze aan de dag legden door tegen de stroom in te zwemmen.

De herinneringen overspoelen me. ‘Thuis had mijn moeder het niet goed, dus ze vertrok zo snel als ze kon en reisde jarenlang in haar eentje de wereld rond. Toen ze zwanger was van mij ontdekte ze de Thaise commune.’

‘Kismet?’

‘Zo klinkt het wel, hè? Het was heerlijk om met zoveel andere kinderen op te groeien. De Thaise mensen ontfermden zich over ons. Zij begrepen waar het de vrouwen om ging, terwijl westerlingen er duidelijk niets van snapten.’

Hoe jong ik toen ook was, ik weet nog hoe we werden aangestaard als we de stad in gingen om inkopen te doen. De zijdelingse blikken van westerlingen die niet bij de communes hoorden. Ik weet nog dat er overal over mama en haar vrienden werd gefluisterd. *Hoe durven die zwervers te leven zonder regels, zonder moreel kompas, op hun smerige blote voeten!*

De aardmoeders lieten het oordeel van hun zongebruinde huid glijden. Ze hadden elkaar. We waren een familie. En dat zijn we nog steeds, ook al zijn we als paardenbloemzaadjes over de wereld verspreid.

‘We verlieten Thailand toen ik vier of vijf was, en daarna hebben we altijd gereisd tot mijn moeder zich tien jaar geleden in Montana vestigde. Het voelt nog steeds onwerkelijk dat ze op een vaste plek woont. Maar ze is gelukkig, op een groot stuk land met andere zelfvoorzienende enthousiastelingen.’

Vol ontzag schudt Gigi haar hoofd. ‘Jouw moeder is de ultieme vrije geest. Ik zou haar dolgraag eens ontmoeten. In de jaren negentig wist zij al dat ze zich niet zou houden aan de verwachtingen die de maatschappij aan vrouwen stelde. Ze kóós ervoor om buiten de gebaande paden te treden, om op zoek te gaan naar datgene wat belangrijk was voor haar. Het was vast niet makkelijk, maar het was de moeite waard. De vrouwen die haar voorgingen, hebben de weg geplaveid voor haar en voor ons.’

Ik wist wel dat Gigi het zou begrijpen. Mijn leven was hier begonnen, in Thailand. In een kleine commune voor vrouwen, gerund door vrouwen. Ze zeggen dat er een dorp aan te pas komt om een kind groot te brengen, en dat dorp had ik. Een heel dorp vol gelijkgezinde vrouwen die zich over elkaar en over elkaars

kinderen ontfermden. Tot het volgende avontuur lonkte, en ze met hun kindjes in een draagzak hun hart volgden en hun reis voortzetten. De communes zijn allang verdwenen. Die prachtige vrouwen op hun blote voeten met een baby op hun borst zijn nu ergens anders beland. Ze waren hun tijd ver vooruit met hun vrije leven, hun gevoel voor avontuur...

‘Nu voert mama alleen nog strijd tegen haar kanker. Maar daar heeft ze haar apotheek voor en ze is aan de winnende hand. Ze wordt iedere dag een beetje sterker.’ Een jaar geleden had ze me verteld over haar diagnose. Ze had er meteen bij gezegd dat ik niet halsoverkop naar huis hoefde te komen. Het was onder controle. Mama mag dan de beste genezer zijn die er is, ze houdt er niet van om als patiënt behandeld te worden. Maar ze is mijn alles, en dus was ik direct naar Missoula vertrokken. Ik was een paar weken gebleven en had met mijn eigen ogen gezien dat ze de best mogelijke zorg kreeg en dat de prognose goed was.

‘Ik ben zo blij dat ze aan de beterende hand is, Luna. De wereld heeft vrouwen als Ruby nodig, zo simpel is het.’

Gigi aanbidt mijn moeder, hoewel ze haar alleen maar van videocalls kent. ‘Nou en of.’

Even zwijgen we.

Onder het lopen legt Gigi haar hoofd op mijn schouder. ‘Sorry dat het vollemaansfeest zo’n strop was. Vanavond had het allemaal om jou moeten draaien! Het was de bedoeling dat we ons tot de maangoden zouden richten en een offer zouden brengen, een menselijk offer, indien nodig. Misschien hadden we die vent met dat WEG MET HET PATRIARCHAAT-T-shirt wel kunnen offeren, zodat je de antwoorden had kunnen vinden die je zoekt.’

Ze maakt maar half een grapje. We hadden het feest bezocht vanwege mijn verleden. Gigi had volgehouden dat er iets magisch zou gebeuren, omdat ik naar deze plek ben vernoemd. Ze dacht dat ik een of ander teken zou zien, een flitsend licht dat me de weg zou wijzen of zoiets. Dat me antwoorden zou geven. Maar het

was niet het relaxte vredesfeest dat ik had verwacht, afgaande op de beschrijvingen die mijn moeder van vroegere versies had gegeven.

Het kon folklore zijn – zoals zo vaak als het mijn moeder betreft – maar het verhaal gaat dat mijn moeder hier op een magische nacht in 1990 heeft feestgevierd. Toen was het nog niet zo'n groots gebeuren als tegenwoordig. Het was nog gewoon een klein strandfeest van een groep hippies die danste in het maanlicht.

Ik stel me mijn moeder in die tijd voor, met haar lange asblonde haar, haar bikinitopje en haar afgeknipte spijkerbroek, wiegend op de muziek. Ze zei dat ze die nacht verliefd was geworden op een vent met een lyrische stem en een sensuele glimlach. Toen ze de volgende dag bij zonsopgang wakker werd, was hij verdwenen, en ze dacht dat ze de hele ervaring had gedroomd. Tot ze een paar maanden later ontdekte dat ze zwanger was van mij. Haar vollemaansbaby, Luna.

Ik heb me vaak afgevraagd wie de man was die me heeft verwekt. Ik weet dat ik uiterlijk op hem lijkt: donker haar, donkere ogen, olijfkleurige huid. Mijn moeder gaf altijd zo'n magische beschrijving van mijn geboorte dat ik als kind geloofde dat ik een geschenk van het universum was, gestuurd toen ze mij het hardst nodig had.

Bovendien heb ik mezelf altijd voorgehouden dat ik geen vader nodig had – ik had immers alle moeders die een kind zich kon wensen. Maar eigenlijk heb ik altijd het gevoel gehad dat er een stukje van de puzzel ontbrak.

Plotseling word ik overspoeld door heimwee. Die onzichtbare draad tussen moeder en dochter reikt maar zo ver in deze grote uitgestrekte wereld. Ik heb haar niet meer gezien sinds dat haastige bezoek na haar diagnose, hoewel we minstens één keer per week bellen en elkaar bijna iedere dag grappige kattenmemes en foto's van zonsondergangen sturen.

Het is een teken. Ik moet een poesje bij haar gaan logeren, in

haar kleine huisje, in de relaxte bohémienachtige enclave die bij haar artistieke temperament past. Een soort zelfvoorzienende moderne commune. Op een uitgestrekt stuk land, waar ze vredig leeft met haar vrienden om zich heen. Ik weet dat ze het vreselijk zal vinden als ik mijn reis naar Thailand vanwege haar afbreek. Maar soms moet je op je intuïtie afgaan. En mijn intuïtie vertelt me dat het tijd is om terug te keren.

Het zal bitterzoet zijn om Thailand alweer zo snel te verlaten – de plek waar mijn leven is begonnen. Een tropisch paradijs waar je maar één ding zeker weet: dat de zon op zal komen en weer onder zal gaan. Ik denk dat het onvermijdelijk was dat ik hier terug zou komen. En waarschijnlijk is het al even onvermijdelijk dat ik dat zal blijven doen. Er zijn nog zoveel onbeantwoorde vragen.

Hoe hecht de band tussen mijn moeder en mij ook is, over sommige dingen laat ze niets los. Waarom waren we weggegaan uit de Thaise commune? De romanticus in mij vraagt zich af of ze zo lang mogelijk is gebleven, in de hoop dat mijn verwekker terug zou keren. Over dat onderwerp deelt ze echter slechts karige details.

In de loop der tijd heb ik me van alles voorgesteld. Zou ik mijn vader herkennen als ik hem per toeval tegenkwam? Hebben we dezelfde glimlach, dezelfde maniertjes?

Mijn gezonde verstand vertelt me dat hij niet hier is. Dat ik hem niet op straat zal tegenkomen en mijn gezicht in het zijne zal herkennen. Hij was een toerist, dus de kans op een toevallige ontmoeting is verwaarloosbaar. Maar wat als hij ook naar haar heeft gezocht?

Wensdenken is mijn specialiteit.

Daarom reis ik de wereld af. Op zoek naar dat ongrijpbare Utopia. Op zoek naar antwoorden die ik nooit zal vinden. Op zoek naar een anonieme backpacker die drieëndertig jaar geleden het pad van mijn moeder kruiste. Volgens mama was het voorbestemd. Een goddelijke geboorte.

En dus dwaal ik rond, op zoek naar mijn plek in de wereld.

Daarom beperk ik me tot drukke steden. Daar kan ik opgaan in de menigte. Onzichtbaar zijn tussen al die gezichten terwijl ik zoek naar het zijne.

Halverwege de volgende ochtend begeven Gigi en ik ons alweer naar het strand om de lethargie na het feest door de zon weg te laten branden. Ik stop een paar boeken in mijn strandtas, met een tube zonnebrandcrème en een paar sarongs.

Het duurt niet lang voordat Gigi de positie inneemt: handen omhoog, mond open, diep in slaap. Terwijl ze zachtjes naast me ligt te snurken, bekijk ik stiekem de strandgangers en sla onder-tussen de bladzijden van een episch liefdesverhaal om. Ik ben gek op romantische boeken. Wie houdt er nou niet van liefde? Ik wil mijn eigen sprookje.

Maar met mijn levensstijl is het moeilijk om een langdurige relatie aan te gaan. Tot nog toe is het niet gelukt. Misschien ben ik te wild, te vluchtig. Maar ik geloof in het bestaan van een soulmate. Het staat in de sterren geschreven, en in de tarotkaarten en de numerologie. Op sommige dagen laait de hoop wat feller op dan op andere.

Terwijl ik op de ware jakob wacht, zwijmel ik over fictieve romantische verwickelingen. Multimiljonairs. Woest aantrekkelijke nerds. Ontembare mannen. Onbetrouwbare types. Ik ben voor allemaal gevallen.

Ik duik weer in mijn boek, hopen dat mijn heldin haar eerste liefde na al die jaren een tweede kans zal geven. Ze hebben alles doorstaan: de oorlog, het verloren contact, haar huwelijk, zijn kinderen. Deze gedwarsboomde geliefden verdienen een kans op romantiek.

Na een hele tijd verroert Gigi zich en gaat rechtop zitten. 'Die zilte lucht doet wonderen voor mijn wazige brein.'

Ik trek mijn wenkbrouwen op. 'Dat, en de twee uur die je net hebt liggen slapen.'

Ze kijkt op haar horloge. ‘Wauw, twéé uur, echt?’ Ze trekt de sarong weg die ik over haar heen had gelegd om haar tegen de zon te beschermen. ‘Bedankt, Luna. Zonder jou zou ik nu zo rood zijn als een kreeft.’

Ik grijns. Dit is al zo vaak gebeurd. Gigi kan overal zomaar in slaap vallen. Ze is zelfs een keer halverwege een zin ingedommeld. Het moet haast wel een vorm van narcolepsie zijn, maar zelf beweert ze dat ze gewoon goed aanvoelt wanneer haar lichaam rust nodig heeft.

‘Je praatte weer in je slaap.’

‘Over eten?’

Ik lach. ‘Hoe raad je het zo?’

Gigi is geobsedeerd door voedsel. Ze wil altijd alles proeven, hoe raar het ook is. ‘Ik heb de hele tijd zin in die vistaco’s die ik in Tijuana heb gegeten. En nu we het daarover hebben...’

‘Laat me raden: je hebt honger?’ Ik hoor haar maag instemmend rommelen. ‘Wat dacht je van een portie khao niew ma muang?’

‘Je spreekt die naam prachtig uit, maar ik heb geen idee wat het is. Tikje irritant, aangezien ik de expert hoor te zijn.’ Gigi is een foodblogger en een beginnende influencer die al wat bekendheid geniet. Dat komt reuzegoed uit wanneer we krap bij kas zitten; we worden geregeld uitgenodigd voor een maaltijd in ruil voor een gesponsorde post. Afgezien daarvan pakken we al het werk aan dat we maar kunnen krijgen. Fruit plukken, afwassen, toezicht houden op parkeerplaatsen, Engelse les geven, enquêtes afnemen, je kunt het zo gek niet bedenken of wij hebben het gedaan.

‘Het is zoete, plakkerige rijst met mango, en het kost hier geen fluit.’ Als kind heb ik de Thaise taal moeiteloos opgepikt en ik herinner me nog het een en ander.

‘O, dat klinkt heerlijk. Zullen we onze spullen pakken en een kraampje zoeken?’

‘Yep.’ Ik klap mijn boek dicht en verontschuldigd me in stilte te-

genover de hoofdpersonen, die nu hun romance even stil moeten zetten voor mij.

Terwijl ik mijn baddoek opvouw, voel ik een raar gerommel onder mijn voeten. Ik kijk om me heen, maar het lijkt verder niemand op te vallen. Meisjes in bikini's maken selfies. Oudere stellen bakken in de zon. Kinderen spelen in het ondiepe deel van het water.

De wereld lijkt te draaien, en het voelt of ik mijn evenwicht dreig te verliezen. Ik zet me schrap, maar waarvoor?

Even denk ik dat ik het me inbeeld, maar daar heb je het weer – de grond onder mij verschuift. Er klinkt gerommel, alsof er noodweer aankomt. Ik kijk naar boven en zie niets anders dan de helderblauwe hemel en de schapenwolkjes.

‘Voel je dat?’ vraag ik aan Gigi. Ik bestudeer de gezichten van de onbekenden om me heen, maar die vertrekken geen spier. Merken zij dan niets?

‘Wat moet ik voelen?’ vraagt Gigi, terwijl ze haar spullen inpakt.

Mijn eerste gedachte is een tsunami, maar de sirenes zijn niet afgegaan en bovendien voelt het subtieler. Het lijkt bijna alsof het in mijn binnenste zit, want er reageert verder niemand. Ik zie niemand zelfs maar met zijn ogen knipperen of om zich heen kijken.

‘Niets.’ Ik plak een glimlach op mijn gezicht, maar een onheilspellend voorgevoel bekruipt me. Moeten we het strand verlaten? Ik kijk naar de zee die zich terugtrekt en dan weer het zand op rolt. Hij is rustig, zonder dreiging, dus waarom voel ik me plotseling zo slecht op mijn gemak?

Gigi neemt me met opgetrokken wenkbrauwen op. ‘Gaat het wel?’

‘Jawel.’ Ik wend mijn blik af en staar naar het water, me afvragend wat het betekent, want het betekent áltijd iets. Nu en dan heb ik die voorgevoelens, hoewel ze zelden een duidelijke betekenis hebben. Je kunt niet opgroeien in een flower power-omgeving en helemaal niets aanvoelen, denk ik.

‘Laten we onze buik vol eten voordat de rest van de meute uit bed komt en de straat op gaat om alle katers weg te werken.’ We drinken geen van beiden veel, wat helpt als je zo’n levensstijl hebt als de onze. De feestgangers van afgelopen nacht hebben zich aardig uitgeleefd, en ik durf te wedden dat er vandaag heel wat met hoofdpijn wakker zijn geworden.

We vinden een kraampje en bestellen twee porties khao niew ma muang. De lucht is drukkend en vochtig, en de zon brandt hoog aan de hemel. We bedanken de verkoopster, een pieplein vrouwtje dat twee voortanden mist, maar ons een brede grijns schenkt.

‘Mooie meisjes,’ zegt ze, en we bedanken haar opnieuw. Ik ben echter te zeer in gedachten verzonken om echt op haar te letten.

‘Ik moet de schaduw in,’ zegt Gigi.

Onze bescheiden strandhut staat hier niet ver vandaan. Ik voel hoofdpijn opkomen, en op de een of andere manier zit ik niet lekker in mijn vel. Auto’s zoeven voorbij; de weg is een kakofonie van lawaai. ‘Of we kunnen teruggaan naar ons huisje?’

‘Goed plan,’ zegt Gigi. Er parelt zweet op haar voorhoofd. ‘Je ziet eruit alsof je het liefst even alleen zou zijn. Wat dacht je ervan om eerst iets te eten, en dan laat ik je daarna een poosje met rust.’ Gigi heeft een ongekend talent om mensen te lezen. Ze voelt aan dat ik van slag ben. Wat het ook is, het gaat niet weg, alsof het me achtervolgt. De wereld verschuift, maar ik heb geen zin om uit te zoeken wat dat betekent. Tegen de tijd dat ik erachter ben, zal het te laat zijn om in te grijpen. Wat heb je nou aan zo’n gave? De tarotkaarten bieden doorgaans duidelijkheid, dus die zal ik in de koele beschutting van het huisje raadplegen.

‘Een beetje rust klinkt goed. Ik ben doodop,’ zeg ik tegen Gigi. Misschien is het gewoon mijn lichaam dat reageert op het slaapgebrek. Normaal gesproken ga ik vroeg naar bed en sta ik vroeg op. Ochtendmeditatie en een rondje yoga, en dat heb ik niet meer gedaan sinds we hier zijn gearriveerd. Mijn innerlijke balans is volledig zoek.